

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0034

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

Doch dit is een al te teeder punt, dan dat een man, die aanspraak maakt op eene goede opvoeding, zich in gevaar zou begeven, daarover te twisten met een' edelen pair van Engeland.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Negende zee-avontuur.

Ik deed eene andere reis, van Engeland naar Oostindië, met kapitein Hamilton. Ik had eenen patrijshond bij mij, die, in den waren zin des woords, goud waard was, want hij had nog nooit gemist. Op zekeren dag, toen wij, naar de beste berekeningen, minstens driehonderd mijlen van eenig vast land verwijderd waren, sloeg mijn hond aan en bleef staan. Ik zag hem, tot mijne verbazing, meer dan een uur in deze houding volharden. Ik deelde deze zaak mede aan den kapitein en aan de scheepsofficieren en verzekerde hun, dat wij nabij land moesten zijn, vermits mijn hond wild rook of speurde. Ik oogstte slechts een medelijdend lachje in, dat echter niet in 't minst de goede meening, welke ik van mijnen hond had, deed wankelen.

Na eene lange twistrede, waarvan mijn oordeel het hoofdonderwerp was, eindigde ik met den kapitein rondborstig te verklaren, dat ik meer vertrouwen stelde in

mijnen staanden hond, dan in de oogen van al de schepelingen, die zich aan boord bevonden, en ik wedde stoutweg honderd guinies, — de som, welke ik voor deze reis had afgezonderd, — dat wij binnen het halfuur wild zouden vinden. De kapitein, die een uitmuntend man was, begon hartelijk te lagchen en verzocht master Crawford, onzen scheepsdoctor, mij den pols te voelen. Deze gehoorzaamde en verklaarde, dat ik mij volkomen wél bevond. Toen begonnen zij onder elkander fluisterend te spreken; doch het gelukte mij evenwel, eenige woorden op te vangen. De kapitein zeide: »hij is niet wel bij het hoofd en ik kan de weddingschap niet gevoegelijk aannemen.» »Ik ben, — antwoordde de doctor, — van een volstrekt tegenovergesteld gevoelen. De baron is volkomen bij zijn verstand; hij stelt alleen maar meer vertrouwen in het reukorgaan van zijnen hond, dan in de kennis onzer officieren; ziedaar alles. In allen gevalle zal hij verliezen en dit zal hij hebben verdiend.» — »Het is van mijne zijde niet billijk, — hernam de kapitein, — eene dergelijke weddingschap aan te nemen; maar ik zal mijne eer redden, door hem het afgewonnen geld terug te geven.»

Gedurende dit gesprek had mijn hond geen vin verroerd, hetgeen mij versterkte in mijn gevoelen. Ik bood mijne weddingschap ten tweeden male aan; eindelijk werd zij aangenomen.

Naauwelijks hadden wij het verbindende: *top!* uitgesproken, toen de matrozen, die zich in de achter aan het schip verbonden sloep bevonden en zich bezighielden met visschen (fleuren), een' grooten zeehond vongen,

welken zij op het dek bragten. Men begon met hem in stukken te snijden en vond in zijnen buik zes koppels levende patrijzen! Deze arme dieren leefden daár reeds zoo lang, dat eene der patrijzen bezig was met vijf eijeren uit te broeijen, van welke één op het uitkomen was, toen de zeehond geopend werd.

Wij voedden deze jonge vogels op te gelijk met een' worp kleine katten, die eenige minuten vroeger ter wereld waren gekomen. De moeder-kat had hen even lief, als hare eigen jongen en werd telkens mistroostig, als eene der patrijzen zich verwijderde, of niet spoedig tot haar terugkeerde.

Vermits onder de door ons gevangen patrijzen er vier waren, die voortdurend bij afwisseling broeiden, zoo was onze tafel, gedurende de verdere reis, steeds van wild voorzien. Om mijnen braven hond de honderd guinies te vergoeden, welke hij mij had doen winnen, gaf ik hem altijd de beentjes der patrijzen, welke wij hadden gegeten, nu en dan ook wel eens eene geheele patrijs.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Tiende zee-avontuur. — Tweede reis naar de maan.

Vroeger, mijne heeren, heb ik u reeds gesproken van eene reis, welke ik in de maan deed, ten einde mijnen